

tate de propretoriu, se proscrisse de Sulla, perdù provincia și fugi în Africa unde coprinse Mauretania. Lusitanii cari în depărtarea loră nu recunoscără domnia Romei, illu chiămară înapoi și lă allesseră duce încontra locușitorului lui Sulla (a. R. 672). În fruntea Lusitanilor și a resturilor facțiunei mariane se bătu Sertoriu cu successu, nu numai încontra proconsulelui Q. Metellu Piu (fiulă Numidicului) cellă fôră de energiă, ci și încontra lui Cn. Pompeiu (de la anulă R. 676 încôce). Mitridate se bucură că Roma totă eră ocupată cu resbellulă civile, și acumă chiară la cōsta mării Atlantice; ellu încheiă legămîntu cu Sertoriu; inse acesta perî uccisă la ună ospețu prin intrigile locușitorului seu Perperna, care se redică în loculă lui, inse fu bătut și uccisă de Cn. Pompeiu; resbellulă încetă, fôră ca tōtă Ispania se vină érăsi în potestatea Romaniloră, (a. R. 681).

La Capua scăpară gladiatorii (mai allessă Traci și Galli) din scōla de luptă, și suptă conducerea lui Spartacū strînseră o armată de gladiatori și de servi, care bătu 4 legiuni romane. Spartacū se decise se părăsescă Italia, inse soții lui însetați de pradă și de resbunare cugetară se iee Roma. Romanii coprinși de frică ca la apropiarea lui Annibale, în absenția lui Pompeiu, dederă pretoriului M. Liciniū Crassu imperiulă, care bătu pre gladiatorii în două mari lupte, în care cădă mai pre urmă și Spartacū, la Silarū. Ună restă de 5000 de ómeni cari âmblă se fugă preste Alpi, fu întēpinat de Pompeiu cândă acesta se întorcea din Ispania, și peri cu totulă, (a. R. 682.) Pompeiu triumfă împreună cu Metellū asupra Ispaniei, și căpetă consulatulă (fôră ca se fiă fostă măcară questoriū) împreună cu Crassu.

După derimarea Cartaginii se înmulțiră pirații pre marea mediterrănă și pre marea négră, și coprinseră mai multe cetăți. Publiū Serviliū fiindă în Asia